

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **KOMPLEX INVEST CZ s. r. o., IČO 283 75 203**
se sídlem U Habrovky 247/11, Praha 4
zastoupen JUDr. Igorem Andryškem, advokátem
se sídlem Masarykovo náměstí 22, Hodonín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019 č. j. 41435/21/5300-21443-702551

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) - dodatečným platební výměřům na doměření daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) ze dne 14. 5. 2020, za zdaňovací období říjen 2018 pod č. j. 3686478/20/2004-52525-108484, za zdaňovací období listopad

2018 pod č. j. 3786900/20/2004-52525-108484, za zdaňovací období prosinec 2018 pod č. j. 3813160/20/2004-52525-108484 (dále též „DPV“), a prvostupňová rozhodnutí potvrzena.

II. Žaloba

2. Po podrobném popisu skutkového stavu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalobce konkrétně namítal:
3. V *prvním žalobním bodu* nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný v rozporu s § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) řádně nevypořádal s důvody, které v odvolání uplatnil. K tomu poukázal na komentář Beck online. Dále tvrdil, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na jednom místě uvádí, že byla daňová kontrola zahájena, na jiném místě, že zahájena nebyla.
4. Ve *druhém žalobním bodu* tvrdil s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k důvodu zahájení daňové kontroly, že prověření řádku 40 daňových přiznání neznamená, že správce daně hodlal zahájit daňovou kontrolu na DPH, neboť princip DPH spočívá v odvedení daně pouze z rozdílu ceny mezi vstupy a výstupy, ale správce daně sám uvádí, že se nehodlal výstupy daňového subjektu zabývat. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ve věci sp. zn. 3 Afs 348/2019.
5. Ve *třetím žalobním bodu* brojil proti závěrům žalovaného rozhodnutí o rizikových faktorech dodavatelů žalobce Stavitelství Löw s. r. o., společnosti Boxalo s. r. o., společnosti BS BAU-CZ s. r. o. a společnosti HZ Projekt s. r. o. s tím, že žalovaný poukazuje zejména na tzv. rizikové znaky, přičemž jejich charakteristika, zahrnující např. existenci virtuálního sídla, absenci webových stránek či neplnění povinností souvisejících se sbírkou listin obchodního rejstříku, není pro danou věc relevantní a lze ji použít na téměř každý podnikající subjekt. Zásadní je, že tyto obecné znaky nejsou doprovázeny dalšími jinými podezřelými znaky, proto v tomto případě nelze hovořit o problémovosti těchto subjektů a nelze na základě takových pochybných argumentů doměřit žalobci DPH. Tento postup správce daně fakticky vylučuje, aby žalobce mohl unést své důkazní břemeno. K tomu poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci č. j. 8 Af 5/2015-82 a nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 173/13.
6. V další části žaloby shrnul judikaturu, kterou považoval za přílehavou, a to rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. I.ÚS 1835/07, rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 214/2015-42, rozhodnutí NSS č. j. 5 Afs 191/2019-32 a č. j. 1 Afs 70/2004-80, a citoval z ní.
7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného.

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně, jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K prvnímu žalobnímu bodu zejména konstatoval, že se jedná o námitku obecnou, rozhodnutí považoval za přezkoumatelné, a tedy v souladu s § 102 ve spojení s § 116 odst. 2 daňového řádu.
9. Ke druhému žalobnímu bodu zdůraznil, že k zahájení daňové kontroly na DPH za předmětná období nedošlo, neboť žalobce její zahájení neumožnil a nedostál tak své zákonné povinnosti dle § 86 odst. 1 daňového řádu.
10. Ke třetímu žalobnímu bodu poukázal na to, že daň byla stanovena dokazováním a označil konkrétní body svého rozhodnutí, kde se s obdobnými námitkami vypořádal. Z jeho

úřední činnosti je mu dobře známo, že naprostá většina daňových subjektů je pro správce daně kontaktní, spolupracují s ním a neodpírají mu přístup ke svému účetnictví, jak tomu bylo u žalobce. Žalobcem vytčené skutečnosti byly zdrojem důvodných pochybností o tom, zda přijatá zdanitelná plnění uvedená žalobcem v jeho kontrolních hlášeních se uskutečnila tak, jak žalobce deklaroval, což je podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Žalobce nepředložil správci daně ani prvotní daňové doklady, jejichž doložení je jednou ze základních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH. Za zásadní v této souvislosti považoval otázku rozložení důkazního břemene dle § 92 daňového řádu. K tomu opětovně poukázal na podrobné vyjádření v konkrétních bodech svého rozhodnutí a zdůraznil, že v daňovém řízení prvotně nese důkazní břemeno daňový subjekt. Žalobce ale odmítl se správcem daně spolupracovat, odmítl zúčastnit se zahájení daňové kontroly a odmítl předložit své účetnictví ke kontrole. Žalobce přitom nebyl na svých právech žádným způsobem omezen, byl řádně poučen i o způsobech a důvodech pro stanovení daně, a byla mu poskytnuta lhůta k vyjádření, které ale nevyužil. Žalovaný rovněž uložil správci daně doplnit spisový materiál. Tím bylo zjištěno, že dodavatelé žalobce byli a stále jsou vůči svému správci daně nekontaktní, vyjma jedné odpovědi insolvenčního správce, kterému mělo být sděleno, že předmětné daňové doklady údajně shořely při požáru. Shrnul, že na žalobci nebyl požadován nadměrný důkazní standard k prokázání tvrzených skutečností. Naopak žalobce na svou procesní aktivitu zcela rezignoval a spoléhal pouze na zajištění důkazních prostředků správcem daně.

11. K žalobcem označené judikatuře uvedl, že se jí v rozhodnutí podrobně zabýval. Setrval na svém stanovisku, že odkazy na judikaturu nárok žalobce na odpočet daně z předmětných přijatých plnění neprokazují. Poukázal na to, že nálezný Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07, byl již překonán plénem Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS-ST 33/11 a judikaturou NSS. Naproti tomu poukázal na judikaturu NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 107/2014, z níž citoval.
12. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce zdůraznil, že správce daně doměřuje žalobci DPH opakovaně, jeho postup označil NSS ve věci doměření daně za r. 2017 v rozsudku pod sp. zn. 6 Afs 135/2021 za libovůli. V ostatním uváděl jako v podané žalobě. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě. K výše uvedenému rozsudku NSS konstatoval, že se jím byl zrušen rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 8 Af 15/2018, ale v tamní věci se jednalo o postup k odstranění pochybností, nikoliv o daňovou kontrolu dle § 85 a násl. daňového řádu, jak je tomu v nyní projednávané věci. Nadto byl rozsudek zrušen pro nedostatečně konkrétní výzvu v rámci POP. Žalobce důkazy nenavrhol, soud o nich proto nerozhodoval.
14. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto pouze ověřil ze spisového materiálu a přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních bodů.

16. Soud nemohl přisvědčit námitce *prvního žalobního bodu*, v níž žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor z ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu a rozpor v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že se žalovaný odvolacími námitkami žalobce podrobně a úplně zabýval, kdy nejprve uvedl jednotlivé odvolací důvody (str. 2 a 3 žalovaného rozhodnutí), vymezil právní základ případu, v jehož rámci pojednal o pojmech „daňová kontrola“ a „nárok na odpočet daně“, přistoupil k aplikaci právního základu na daný skutkový stav (str. 3 až 7 žalovaného rozhodnutí), vyjádřil se k následkům jednání žalobce (str. 7 a 8 žalovaného rozhodnutí) a zaujal stanovisko k jednotlivým odvolacím důvodům žalobce s poukazem na užitou právní úpravu a judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a Ústavního soudu. Vypořádání odvolacích bodů, včetně dílčích odvolacích námitek, je uvedeno na str. 10 – 14 žalovaného rozhodnutí a soud na ně pro stručnost v podrobnostech odkazuje.
17. Soud tak neshledal porušení ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu, podle kterého *„V odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.“* ve spojení s ustanovením § 102 odst. 3, 4 téhož zákona, kde se uvádí *„odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. (4) V odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce“*. Podle stanoviska soudu se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal se všemi důvody, v nichž žalobce spatřoval nezákonnost prvostupňových rozhodnutí, uvedl důvody výroků jednotlivých DPV a přisvědčil postupu správce daně a jeho vypořádání se s návrhy a námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu daňového řízení, s přihlédnutím k právní úpravě ustanovení § 102 odst. 4 daňového řádu a stanovení daně na základě dokazování.
18. Dílčí námitku rozporu odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalobce nijak blíže nespécifikoval a neuvedl, v jaké konkrétní části (bodu) jsou jím tvrzená rozporná stanoviska žalovaného uvedena, přičemž soud sám takové rozpory v odůvodnění rozhodnutí žalovaného nezjistil. Lze tak jen přisvědčit poukazu žalovaného ve vyjádření k žalobě na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se zabývají obecností žalobních námitek (např. v rozsudku NSS ze dne 20. 8. 2020, sp. zn. 1 Afs 336/2019), podle kterých soud není oprávněn a tím méně povinen za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy.
19. Žalobní námitka není důvodná.
20. V rozporu s obsahem spisového materiálu a odůvodněním žalovaného rozhodnutí je i tvrzení žalobce *ve druhém žalobním bodu*, kde namítal, že prověření řádku 40 daňových příznání neznamená, že správce daně hodlal zahájit daňovou kontrolu DPH. Podle stanoviska soudu správce daně ve vztahu k žalobci jednoznačně vyjádřil svůj úmysl zahájit u něj daňovou kontrolu na DPH za předmětná zdaňovací období oznámením o provedení daňové kontroly č. j. 4439872/19/3002-60564-707975, doručeným žalobci dne 23. 10. 2019. Žalobce na dané oznámení reagoval sdělením ze dne 24. 10. 2019 (u správce daně vedeno pod č. j. 4547662/19), z něhož vyplývá, že se z důvodu probíhajících soudních řízení o žalobách ve věci sp. zn. 8 Af 15/2018 a sp. zn. 3 Af 23/2019 nebude do doby jejich vyřízení nijak vyjadřovat, resp. nebude poskytovat žádné informace, nepředá účetnictví, ani se

neúčastní zahájení daňové kontroly. Oznámení správce daně považoval za porušení principu rovnosti stran v soudním řízení.

21. Jelikož žalobce neposkytl součinnost k zahájení daňové kontroly, postupoval správce daně podle § 87 odst. 2 daňového řádu a vyzval jej k umožnění zahájit daňovou kontrolu (výzva ze dne 21. 11. 2019 č. j. 4670530/19/3002-60564-707975) se stanovením lhůty (15 dnů) do kdy měl žalobce sdělit den a hodinu v rámci úředních hodin správce daně, ve kterých bude připraven k zahájení daňové kontroly, přičemž byl ve výzvě specifikován předmět daňové kontroly (předmětná zdaňovací období v rozsahu všech přijatých zdanitelných plnění uvedených na řádku 40 příslušného daňového přiznání na DPH). V odůvodnění výzvy se správce daně vyjádřil i k sdělení žalobce stran neukončených soudních řízení a vysvětlil, že se jedná o jiná zdaňovací období a poučil žalobce o povinnosti daňového subjektu umožnit správci daně zahájení provedení daňové kontroly dle § 86 odst. 1 daňového řádu.
22. Žalobce setrval na svém stanovisku a podáním ze dne 25. 11. 2019 (evidované u správce daně pod č. j. 4857902/19) se s opětovným poukazem na porušení principu rovnosti stran v soudním řízení znovu odmítl zúčastnit zahájení daňové kontroly a předložit účetnictví.
23. Z toho je zřejmé, že k zahájení daňové kontroly na DPH za předmětná zdaňovací období u žalobce nedošlo, neboť žalobce ani přes výzvu správce její zahájení neumožnil a v rozporu s ustanovení § 6 daňového řádu se správcem daně nespolupracoval (§ 6 odst. 2 ve spojení s § 87 odst. 2, 5 daňového řádu). Naopak žalobce správci daně zcela zřetelně sdělil, že se daňové kontroly nezúčastní a své účetnictví správci daně nepředloží.
24. Pokud žalobce poukazoval na probíhající soudní řízení ve věci vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 Af 15/2018 a sp. zn. 3 Af 23/2019 soud k tomu ve shodě se správcem daně (odůvodnění výzvy dle § 87 odst. 2) a žalovaným (str. 5 – 7 žalovaného rozhodnutí) uvádí, že předmětem těchto řízení je projednání žalob, týkajících se rozhodnutí správce daně a žalovaného za jiná zdaňovací období na DPH. Každé daňové řízení je ale vedeno samostatně, neboť je založeno na jiných skutkových základech. Samotná skutečnost, že probíhají soudní řízení ohledně jiných zdaňovacích období, proto nemůže být vážným důvodem ve smyslu § 87 odst. 5 daňového řádu, podle kterého *„Nevyhoví-li daňový subjekt výzvě podle odstavce 2 ve stanovené lhůtě, aniž by sdělil správci daně závažné důvody, pro které nemůže výzvě vyhovět, nebo neumožní-li ve sděleném termínu zahájit a následně provést daňovou kontrolu, může správce daně stanovit daň podle pomůcek, nebo daň sjednat za podmínek uvedených v § 98 odst. 4“*. Správce daně (a žalovaný, který jeho postup potvrdil), tak souladně se zákonem stanovil daň bez toho, aby mu žalobce umožnil ve sděleném termínu zahájit a následně provést daňovou kontrolu, dokazováním. Uvedeným se žalovaný podrobně zabýval při vypořádání obdobné odvolací námitky žalobce (strana 6 až 7 žalovaného rozhodnutí), pojednal o stavu jednotlivých daných soudních řízení (8 Af 15/2018 a 3 Af 23/2019) a soud jeho posouzení, jakož i shrnutí plně přisvědčuje (str. 7 žalovaného rozhodnutí). Žalobce totiž svým jednáním neumožnil správci daně zahájit daňovou kontrolu a nedostal tak své zákonné povinnosti zakotvené v § 86 odst. 1 daňového řádu, kdy správce daně po marné prvotní komunikaci s žalobcem vydal podle § 87 odst. 2 téhož zákona výzvu, jež splňuje náležitosti zakotvené v § 87 odst. 3 daňového řádu, ale žalobce termín daňové kontroly dle § 87 odst. 4 téhož zákona nenavrhl, přičemž jeho důvody nelze považovat za závažné důvody s následkem nemožnosti vyhovět výzvě. V této souvislosti soud shledal irelevantním rovněž poukaz žalobce při ústním jednání na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6 Afs 135/2021. V této věci se jednalo o přezkum rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 8 Af 15/2018, kde ovšem žalovaný postupoval postupem

k odstranění pochybností (§ 89 a násl. daňového řádu), nikoli o daňovou kontrolu (§ 85 a násl. téhož zákona), jak tomu bylo v nyní projednávané věci.

25. S podstatou věci se mýjí i poukaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 348/2019-34, neboť v nyní projednávané věci daňová kontrola nebyla zahájena pro nesoučinnost žalobce, který ji odmítl pro probíhající soudní řízení o doměření DPH žalobci za jiná zdaňovací období. Jak je výše uvedeno, tuto skutečnost přitom žalovaný právem nepovažoval za závažné důvody, pro které nemůže daňový subjekt výzvě vyhovět dle § 87 odst. 5 daňového řádu.
26. Námitka není důvodná.
27. Soud nevešel ani na námitku *třetího žalobního bodu*, v němž žalobce rozporoval závěry správce daně ohledně rizikovosti dodavatelů žalobce. K tomu soud poukazuje na výše uvedená stanoviska k předchozím žalobním bodům a opětovně zdůrazňuje, že ve věci žalobce nedošlo k zahájení daňové kontroly pro jeho nesoučinnost. Správce daně tak postupoval v souladu s ust. § 87 odst. 5 daňového řádu a stanovil daň náhradním způsobem. K tomu soud nad rámec žalobních námitek dodává, že správce daně před stanovením daně podle pomůcek a sjednáním daně dospěl k závěru, že lze stanovit daň dokazováním za použití zjištění z žalobcem předložených daňových přiznání a kontrolních hlášení k DPH. Pokud za tohoto stavu správce daně a žalovaný hodnotili i okolnosti vyskytující se na straně dodavatelů žalobce a tyto žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí specifikoval na straně 8 a 9 svého rozhodnutí, nelze jejich postupu ničeho vytknout.
28. Lze vejít na tvrzení žalobce, že izolovaně by tyto jednotlivé rizikové faktory neobstály (na adrese sídla se daňový subjekt fakticky nenachází, u živnostenského rejstříku ani u správce daně neoznámil žádné provozovny, nepodařilo se dohledat webové stránky, na kterých by prezentoval svou činnost, neplní svoje zákonné povinnosti a nezveřejňuje ve sbírce listin u obchodního rejstříku účetní uzávěrky, se svým správcem daně nespolupracuje, je nekontaktní, v důsledku čehož není možné faktické uskutečnění deklarovány zdanitelných plnění prověřit apod.). Ve věci žalobce se však jedná o souhrn těchto rizikových prvků u každého z dodavatelů žalobce v takovém rozsahu, že byly důvodem pochybností správce daně a žalovaného o tom, zda dodavatelé žalobce (strana 8 žalovaného rozhodnutí) vykonávali reálnou ekonomickou činnost. Ověření, zda se zdanitelná plnění tak, jak je žalobce uvedl jako přijatá zdanitelná plnění v kontrolních hlášeních, uskutečnila, je totiž podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 72 odst. 1 zákona o DPH (zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Na žalobci přitom leží důkazní břemeno předložit alespoň prvotní daňové doklady k doložení splnění podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 73 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalobce ale odmítl poskytnout součinnost tím, odmítl účastnit se zahájení daňové kontroly a předložit své účetnictví ke kontrole. K tomu soud poukazuje na obsah spisového materiálu, podle kterého správce daně postupoval v souladu s § 6 daňového řádu a umožnil žalobci uplatňovat svá práva a poskytoval mu přiměřená poučení o jeho právech a povinnostech. Skutečnost, že žalobce svých procesních práv dle § 86 odst. 2 daňového řádu nevyužil a přes výzvu správce daně neumožnil zahájení daňové kontroly, jde pak k jeho tíži.
29. Žalobní námitka není důvodná.
30. K poukazu žaloby na judikaturu Ústavního soudu, Krajských správních soudů a Nejvyššího správního soudu soud uvádí, že není v dané věci přílehlavá, neboť jak

opodstatněně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, závěry Ústavního soudu ve věci sp. zn. I.ÚS 1835/07 byly následně překonány plánem Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11 a pozdější judikaturou NSS. Z ní vyplývá, že správce daně nemusí při zahájení daňové kontroly disponovat konkrétními pochybnostmi či podezřením (např. rozsudky NSS ve věci sp. zn. 4 Afs 57/2014, sp. zn. 8 Afs 46/2009 a další). Žalovaný rovněž právem poukázal na relevantní judikaturu ohledně zahájení daňové kontroly, vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014 ve věci sp. zn. 1 Afs 107/2014. Naproti tomu rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 9 A 214/2015 se nevztahuje k zahájení daňové kontroly, ale k postupu k odstranění pochybností (POP). Irelevantní je i poukaz žalobce na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 191/2019-32, neboť se vyjadřuje k otázce pochybností předložených daňových dokladů, naproti tomu ve věci žalobce, jak již bylo výše uvedeno, nebyly předloženy ani prvotní daňové doklady (účetnictví) a správce daně při stanovení daně mohl vycházet pouze z daňových přiznání k DPH a kontrolních hlášení k téže dani. Tím spíše platí uvedené ohledně hodnocení přechodu důkazního břemene v daňovém řízení, neboť k takovému přechodu ve věci žalobce za předmětná zdaňovací období vůbec nedošlo. Z obdobných důvodů není důvodný ani poukaz žalobce na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 70/2004-80, který se zabývá otázkou doměření daně daňovému subjektu při místním šetření.

31. Žalobní námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný. Žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. prosince 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu